

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupen JUDr. Radimem Charvátém, Ph.D. LL.M., advokátem se sídlem Lidická 51, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 28/2010 – 83,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 28/2010 – 83, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce P. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 28/2010 – 83, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného 4. 12. 2009, č. j. PV 2003-1824/43502/2009/ÚPV, o zamítnutí rozkladu žalobce a potvrzení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2009, č. j. PV 2003-1824/11413/2009/ÚPV, kterým byl podle ust. § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990“) zrušen patent žalobce č. 299 791 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“. Rozhodnutí žalovaného vycházelo především ze tří dokumentů: US patent 6783456 zveřejněný dne 19. 6. 2003 (dále jen „D1“), patentová přihláška EP 1199690 zveřejněná dne 24. 4. 2002 (dále jen „D2“) a mezinárodní patentová přihláška WO 0067215 zveřejněná dne 9. 11. 2000 (dále jen „D3“).

Městský soud ve svém rozsudku nejprve uzavřel, že neshledal porušení procesních předpisů v neprospěch žalobce, co se týče složení rozkladových komisí. Při hodnocení vynálezecké činnosti městský soud přisvědčil názoru žalovaného. Odborník seznámený s namítanými dokumenty D1 a D2 by na základě požadovaných vlastností samoobslužného sázkového terminálu, na základě informací zřejmých z uvedených dvou namítaných dokumentů a z pracovních a kapacitních charakteristik mikroprocesoru zvolil buď zapojení s jediným mikroprocesorem, jak je tomu v namítaném dokumentu D2, nebo by dalšími mikroprocesory opatřil i samoobslužné sázkové terminály, jak vyplývá z obr. 1 namítaného dokumentu D1. Taková volba je zřejmá, neboť je výsledkem rutinní úvahy odborníka, nikoliv výsledkem vynálezecké činnosti. Pojem vynálezecké činnosti je definován zákonem. Úvahy žalovaného jsou logické, vyplývají z podkladů, jsou konkrétně a řádně zdůvodněné a nejdou nad rámec ustálené rozhodovací praxe. Znalecký posudek Ing. Dobroslava Musila č. 80-5/2009 byl hodnocen již v prvním stupni. Nebyla tedy porušena zásada dvojinstančnosti. Rozhodnutí obou stupňů obsahují zákonné náležitosti, tj. jsou v nich uvedeny důvody výroku i to, jak se žalovaný vypořádal s námitkami. V zásadě je v uvedeném posudku uvedeno, že namítané dokumenty vždy představují řešení, kdy je každé uživatelské rozhraní součástí jednoho počítače s vlastním mikroprocesorem, takže ze vzájemné kombinace namítaných dokumentů by průměrný odborník dospěl k závěru, že uživatelské rozhraní musí řešit jako počítač s vlastním procesorem a všemi potřebnými součástmi, nezbytnými pro činnost počítače. Znalecký posudek č. 80-5/2009 tedy řádným a dostatečným způsobem nedokládá, že napadený patent je výsledkem vynálezecké činnosti. Neodůvodněná je i námitka, že žalovaný překročil meze správního uvážení vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu tím, že při odůvodnění svého rozhodnutí zmínil všechny jemu známé skutečnosti a rozhodné okolnosti. Zásada správního uvážení se týká výkladu neurčitých právních pojmů, příp. aplikace zákona v rámci stanoveného rozmezí a nikoli rozsahu odůvodnění. Námitka narušení principu právní jistoty je nedůvodná, neboť vynález a užitný vzor jsou rozdílné instituty a nelze očekávat, že osudy řízení o nich budou po procesní stránce identické. Námitka znemožnění uplatnění práv v důsledku krácení lhůt je také nedůvodná. Stanovená lhůta byla shledána jako dostačující a přiměřená. Ke krácení stanovené lhůty nedošlo, naopak byla prodloužena. Žalobce tak měl na vyjádření k návrhu dva měsíce, tedy lhůtu zpravidla stanovovanou v podobných věcech. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti výroku I. tohoto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že došlo k porušení ustanovení o jednacím jazyku (§ 16 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „správní řád“). Žalovaný se v řízení opíral o dokumenty v anglickém jazyce. Kvůli jejich chybnému porozumění dospěl k mylným závěrům. Například z dokumentu D1 chybně dovodil, že v herním terminálu 80 pracující jako výherní automat Gn není mikroprocesor. Výherní automaty už ze své podstaty musí být vždy opatřeny mikroprocesory, poněvadž pracují samostatně. Městský soud se nezabýval námitkou porušení ust. § 16 správního řádu, jež stěžovatel v rámci ústního jednání znovu vznesl. Z důvodu koncentrace řízení byl navrhovatel povinen se svým návrhem předložit nejen originální znění dokumentů, ale i

pokračování

jejich úředně ověřený překlad do českého jazyka. Městský soud se dále jen stručně vypořádal s námitkou, že předseda žalovaného nad rámec návrhu doplnil argumentaci proti patentu, čímž překročil rozsah svých pravomocí. Tuto námitku nepochopitelně preformuloval. Závěr o neexistenci vynálezecké činnosti městský soud bez jakéhokoli zdůvodnění pouze převzal od žalovaného a nezabýval se vůbec námitkami stěžovatele vyvracející chybné závěry obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí (nesprávné posouzení novosti, které se promítlo do chybného hodnocení vynálezecké činnosti). Na podporu svých tvrzení stěžovatel předložil dva znalecké posudky, k žádnému z nich se však městský soud nevyjádřil. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka porušení ust. § 16 správního řádu byla uplatněna až při jednání před městským soudem. Dokumenty D2 a D3 stěžovatel znal i před podáním přihlášky. Z obsahu vyjádření stěžovatele k návrhu na zrušení patentu a přiloženého znaleckého posudku je zřejmé, že obsah namítaných dokumentů je znám všem účastníkům řízení. Žalovaný běžně pracuje s cizojazyčnými doklady. Z toho důvodu je u patentových expertů vyžadována znalost cizích jazyků. Tato skutečnost je známa i stěžovateli, který mohl usoudit, že jsou splněny podmínky § 16 odst. 2 správního řádu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 12/2011 na posuzovanou věc nedopadá, když obsah dokumentů byl mezi účastníky nesporný a žádná výtky stran jejich výkladu nepadla. Pro pochopení rozsahu ochrany přitom postačovalo srovnání schémat na jednotlivých vyobrazeních. Je samozřejmé, že ústní jednání, správní kroky a rozhodnutí jsou prováděny v češtině. Pokud však úřední osoba provádí abstraktní úvahu srovnáváním cizojazyčného patentu s dokumentem v češtině a výsledek této úvahy přesvědčivě odůvodní v nález správního orgánu, nemůže být tento postup v rozporu se zákonem. Nedostatek překladů může představovat vadu řízení pouze v případě, že nemožnost pochopit obsah dokumentu by byla na překážku zjištění skutkového stavu správním orgánem. Striktní požadavek na úředně ověřený překlad by mohl paralyzovat činnost žalovaného. Oprávnění trvat na dodání překladů je nástroj ve prospěch činnosti správního orgánu. Žalovaný dále obecně vyložil pravidla pro posuzování novosti a vynálezecké činnosti a uzavřel, že kombinace dokumentů D1 a D2 nebyla uměle vykonstruovaná, neboť návrhovatel zrušení uvedl tři dokumenty, které byly podle něj na překážku udělení patentu. Výrok o udělení/zrušení ochrany je vysloven vždy ve vztahu k namítaným materiálům; řízení není založeno na zásadě materiální, ale formální pravdy. Otázkou nedostatku vynálezecké činnosti se soud může zabývat jen jako otázkou právní, nikoliv skutkovou. Soud je v tomto směru odkázán na názor odborníka. Znalecký posudek Ing. Dobroslava Musila se omezil na holé konstatování. Neobsahuje žádný důkaz ani úvahu o existenci vynálezecké činnosti. Otázka skutkových zjištění a dokazování se stává závislou na předběžné aplikaci a interpretaci rozhodné normy. Pokud městský soud neprováděl vlastní dokazování, vzal za základ zjištění obsažená ve správním spise. Svůj rozsudek řádně odůvodnil. Nové argumenty proti správnímu rozhodnutí je třeba s ohledem na ust. § 72 s. ř. s. odmítnout. Žalovaný dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud postoupil věc rozšířenému senátu, pokud bude mít za to, že nedodání překladů cizojazyčných listin, jejichž obsah nebyl ve správním řízení ani v žalobě sporný, je vadou řízení. Závěrem navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel předně namítá, že se městský soud nezabýval námitkou porušení ust. § 16 správního řádu tím, že dokumenty, o které žalovaný své rozhodnutí opíral, byly v anglickém jazyce a nebyly úředně přeloženy do jazyka českého. Ačkoliv stěžovatel argumentuje také ve prospěch závěru, že skutečně došlo v řízení před žalovaným k porušení uvedeného ustanovení, ve vztahu k rozsudku městského soudu jde primárně o námitku nepřezkoumatelnosti.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V případě, že se určitou námitkou soud nezabývá (například pro její opožděné uplatnění), musí ve svém rozhodnutí vysvětlit proč (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Těmto požadavkům napadený rozsudek nevyhovuje. Ze záznamu ústního jednání před městským soudem je zřejmé, že stěžovatel namítal porušení ust. § 16 správního řádu žalovaným a tuto námitku také skutkově a právně konkretizoval. Městský soud však tuto námitku zcela ignoroval a ve svém rozsudku ani neuvedl, proč k ní nepřihlédl. Své rozhodnutí tak zatížil nepřezkoumatelností. V této části je tedy kasační stížnost důvodná.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že rozšiřovat žalobu o nové žalobní body je možno pouze v rámci dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Bude však na městském soudu, aby posoudil, zda se v daném případě jednalo o opožděné rozšíření žaloby o nový žalobní bod. V případě, že městský soud shledá námitku porušení ust. § 16 správního řádu opožděnou, řádně své úvahy vylicí ve svém rozsudku.

Zároveň však musí městský soud v dalším řízení vzít v úvahu názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, podle něhož „[s]amotná skutečnost, že stěžejní důkazní prostředek není ve spisu obsažen v českém jazyce, představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. [...] Popsaný postup správního orgánu jednoznačně naplňuje definici pojmu vada řízení a brání soudnímu přezkumu rozhodnutí

pokračování

předsedy úřadu v mezích žalobních bodů, neboť vzhledem k absenci českého překladu klíčového důkazního prostředku si soud rozhodující ve správním soudnictví nemůže učinit náležitý úsudek o tom, jaký byl v průběhu správního řízení zjištěn skutkový stav. K vytčené vadě řízení byl tudíž Městský soud v Praze oprávněn a současně též povinen přihlédnout z úřední povinnosti, ačkoliv ji stěžovatel v žalobě nenamítal.“ Tyto závěry vycházejí z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž „[k]rajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 72 odst. 2 s. ř. s.).“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS)

Nejvyšší správní soud tímto nepředjímá závěr, zda skutečně v předmětném správním řízení došlo k porušení ust. § 16 správního řádu. Podstatou výše citovaných pasáží judikatury je primárně skutečnost, že případné porušení ust. § 16 správního řádu podobným způsobem, jaký byl stěžovatelem namítán v této věci, je otázkou, kterou je nutno posoudit z úřední povinnosti. Samotné posouzení případného porušení ust. § 16 správního řádu bude na městském soudu. Městský soud ve svém rozsudku následně vylicí, jak uvážil o všech pro posouzení této otázky rozhodných skutečnostech. Vezme proto v úvahu také argumenty účastníků řízení, včetně argumentů vznesených v rámci řízení o kasační stížnosti.

Pouze na okraj lze doplnit, že nebyl dán důvod pro předložení věci rozšířenému senátu, jak žádal žalovaný. Důvodem pro takový postup je podle ust. § 17 s. ř. s. pouze skutečnost, že senát Nejvyššího správního soudu dospěje při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud však neshledal důvod odchytil se od výše konkretizovaného dílčího právního názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100.

Zjištěná částečná nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu nebrání posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Podle stěžovatele se mimo jiné městský soud pouze stručně vypořádal s námitkou nezákonného rozšíření argumentace předsedou žalovaného oproti návrhu a navíc tuto námitku nepochopitelně přeformuloval. I v tomto případě se fakticky jedná o námitku nepřezkoumatelnosti (nevypořádání se s žalobní námitkou) a také tuto námitku shledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Ani ve vztahu k uvedené žalobní námitce totiž rozsudek městského soudu neodpovídá požadavkům kladeným výše citovanou judikaturou na odůvodnění soudního rozhodnutí.

Samotná stručnost argumentace soudu ještě nutně neznamená nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nicméně v daném případě městský soud v podstatě vůbec na námitku stěžovatele nereagoval. Právě v důsledku přeformulování žalobní námítky, které stěžovatel zcela oprávněně pocituje jako nepochopitelné, reakce městského soudu vůbec nekoresponduje s argumentací žalobce. Jedná se o zcela mimoběžné úvahy městského soudu, které jsou navíc z části nesrozumitelné.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný z vlastní iniciativy a nad rámec návrhu v druhostupňovém rozhodnutí doplnil argumentaci proti napadenému patentu, čímž

v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu překročil rozsah svých pravomocí. Novou argumentací mělo být to, že jediné známé centrální zapojení uvedené v dokumentu D1 umožňuje jak použití, tak nepoužití mikroprocesorů výherních automatů. Další novou argumentací mělo být použití kombinace dokumentů D1 a D2 (tedy nikoliv samotného dokumentu D1, jak je to uvedeno v rozhodnutí první instance) pro vyvrácení vynálezecké činnosti napadeného patentu.

Stěžovatel tedy namítal překročení pravomocí žalovaného tím, že ve svém rozhodnutí argumentoval nad rámec návrhu. Konkrétně tuto námitku stěžovatel opřel o ust. § 2 odst. 2 správního řádu, které tím mělo být porušeno. Podle tohoto ustanovení správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Na takovou námitku však městský soud nijak nereagoval. Ve věci nebylo vůbec namítáno, že by žalovaný „*při odůvodnění svého rozhodnutí zmínil všechny jemu známé skutečnosti a rozhodné okolnosti*“, jak uvádí městský soud. Stejně tak nebylo namítáno, že by tím „*žalovaný překročil meze správního uvážení vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu*“. Pokud městský soud v rozsudku učinil závěr o nedůvodnosti těchto neuplatněných námitek, nijak tím nereagoval na skutečnou žalobní námitku stěžovatele. Mezi zmíněním všech známých skutečností v odůvodnění a doplněním argumentace nad rámec návrhu je patrný rozdíl. Stejně tak si správní soud musí být vědom rozdílu mezi překročením mezi správního uvážení a překročením pravomocí.

Jestliže městský soud svými úvahami nijak nereagoval na námitku stěžovatele, zatížil i v této části svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Kromě toho lze nepřezkoumatelnost spatřovat v částečné nesrozumitelnosti úvah soudu, hovoří-li o překročení mezi správního uvážení vyjádřených v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení totiž meze správního uvážení vůbec nestanovuje ani institut správního uvážení nijak neupravuje.

A nakonec Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i námitku, že městský soud bez dalšího jen převzal závěr žalovaného o absenci vynálezecké činnosti a nijak se nevyjádřil ke stěžovatelem předloženým znaleckým posudkům č. 3/2010 (vypracovaný soudním znalcem RNDr. Jiřím Handlířem, CSc.) a č. 87-2/2010 (vypracovaný soudním znalcem Ing. Dobroslavem Musilem). Opět se jedná o nedostatek mající za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Městský soud k absenci vynálezecké činnosti uvedl následující: „*Při hodnocení podmínky vynálezecké činnosti musel Městský soud v Praze přisvědčit názoru žalovaného, podle něhož je nutno vycházet ze znění prvního patentového nároku napadeného patentu, kde se uvádí, že s mikroprocesorem (A) je propojeno alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), které tvoří samostatnou část uživatelského terminálu. Napadený patent tedy zahrnuje i propojení jednoho uživatelského rozhraní samoobslužného sázkového terminálu s mikroprocesorem (A), který je přes komunikační síť propojen s centrálou (6) sázkové společnosti. Taková konfigurace však v zásadě odpovídá řešení známému z namítaného dokumentu D2, v němž je mikroprocesor vzdáleného počítače, opatřeného uživatelským rozhraním, propojen přes komunikační síť s hlavním počítačem herny. Odborník, seznámený s namítanými dokumenty D1 a D2 by tedy*

pokračování

na základě požadovaných vlastností samoobslužného sázkového terminálu, na základě informací zřejmých z uvedených dvou namítaných dokumentů a z pracovních a kapacitních charakteristik mikroprocesoru zvolil buď zapojení s jediným mikroprocesorem, jak je tomu v namítaném dokumentu D2, nebo by dalšími mikroprocesory opatřil i samoobslužné sázkové terminály, jak vyplývá z obr. 1 namítaného dokumentu D1. Taková volba je zřejmá, neboť je výsledkem rutinní úvahy odborníka, nikoliv výsledkem vynálezecké činnosti. Soud s takovýmto závěrem musel souhlasit.“ Ačkoliv se části citované pasáže jeví jako úvahy městského soudu, není z nich zřejmé, na základě jakých odborných znalostí je městský soud učinil. Jedná se totiž o úvahy odborné, jako například úvaha o tom, že v daném případě volba zapojení s více či méně mikroprocesory je zřejmá, neboť je výsledkem rutinní úvahy odborníka. Nejvyšší správní soud se však kloní k závěru, že tyto úvahy byly převzaty ze žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že městský soud doplnil pouze konstatování, že se závěrem žalovaného „musel souhlasit“, respektive názoru žalovaného „musel přisvědčit“. Proč však musel městský soud s názorem žalovaného souhlasit, není z rozsudku vůbec patrné. Závěr městského soudu o absenci vynálezecké činnosti tedy není vůbec odůvodněn.

Tato vada je navíc umocněna další vadou napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž k žalobě přiložil mimo jiné dva znalecké posudky a navrhl provedení důkazu těmito posudky ve prospěch závěru o tom, že předmětný patent splňoval podmínku vynálezecké činnosti. V napadeném rozsudku se však s nimi městský soud nijak nevypořádal. Není z něj zřejmé ani to, zda dokazování těmito posudky bylo provedeno či nikoliv, ani to, jak se případně výsledky takového dokazování promítly do úvah soudu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 8 A 28/2010 – 83, je opodstatněná. Jelikož je výrok o nákladech řízení (výrok II. napadeného rozsudku) závislý na výroku o věci samé (viz ust. § 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.), zrušil kasační soud podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Závazný právní názor vyslovený v tomto rozsudku lze shrnout následovně: Na městském soudu především bude, aby v dalším řízení posoudil, zda námitka porušení ust. § 16 správního řádu představovala opožděné rozšíření žaloby o nový žalobní bod. V případě, že tuto námitku shledá městský soud opožděnou, řádně své úvahy vyličí ve svém rozsudku. Zároveň v takovém případě posoudí dodržení ust. § 16 správního řádu žalovaným z úřední povinnosti a přihlédně také k argumentaci účastníků řízení. Vedle toho se městský soud vypořádá se všemi dalšími námitkami žalobce, včetně námitky překročení pravomoci žalovaným a námitky nesprávného posouzení podmínky vynálezecké činnosti. Při tom zároveň vezme v úvahu znalecké posudky č. 3/2010 (vypracovaný soudním znalcem RNDr. Jiřím Handlířem, CSc.) a č. 87-2/2010 (vypracovaný soudním znalcem Ing. Dobroslavem Musilem). Ve svém rozsudku pak vyloží, jak se tyto posudky promítly do jeho úvah.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení před městským soudem mohlo dojít také k další vadě řízení. Podání společnosti PATENTSERVIS Praha a. s. ze dne 14. 5. 2010 ve spojení s přílohou totiž vzbuzuje pochybnost o tom, zda nemá být považováno za sdělení učiněné jménem společnosti SAZKA, a. s. o tom, že tato společnost bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Městský soud se tímto sdělením blíže nezabýval a následně o nařízení jednání uvědomil opět společnost PATENTSERVIS Praha a. s. Není přitom zřejmé, z jakého důvodu tak učinil, když následně v rozsudku již s žádnou osobu zúčastněnou na řízení nepočítal a žádné takové osobě ani rozsudek nezasílal. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti s žádnou osobou zúčastněnou na řízení nejednal, neboť vycházel z okruhu těchto osob, jak byl určen městským soudem v napadeném rozsudku a jak vyplývá z postupu městského soudu při jeho doručování (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, č. 2341/2011 Sb. NSS). Na městském soudu tak bude, aby v dalším řízení odstranil pochybnosti (například dotazem na společnost SAZKA, a. s.) o tom, zda lze podání ze dne 14. 5. 2010 považovat za sdělení společnosti SAZKA, a. s. o tom, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Pokud by se společnost Sazka a. s. řádně přihlásila do řízení, musel by soud učinit kroky pro to, aby byla realizována její práva dle ust. § 34 odst. 3 s. ř. s. (což by si vyžádalo i opakování ústního jednání), nebo by musel rozhodnout o tom, že jí postavení osoby zúčastněné na řízení nepřísluší.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu